

THOMAS ENGER

JULIE
MOORES
ONDE
ARV

På dansk ved
Karen Vad Bruun

★ ★
Alvilda
★

JULIE MOORES ONDE ARV

er oversat fra norsk efter

DEN ONDE ARVEN

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS 2013. All rights reserved.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Klitgaard

Bogen er sat med Times New Roman PS hos Pamperin & Bech

1. udgave, 1. oplag

Trykt i 2014 i Finland

ISBN 9788771056631

www.alvilda.dk

Til de bedste børn i verden

Prolog

I dag fandt jeg ud af, at jeg er død.

Det kom som et chok for mig, selvom jeg godt vidste, at det kunne ske efter alle de år.

Min egen dødsannonce.

Så var det ikke bare en ond drøm.

Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg næsten er taget tilbage, hvor ofte jeg har tænkt, at det da må kunne lade sig gøre at finde en løsning, så vi kan leve sammen, alle sammen. Men det blev for svært og for farligt. Og jeg ved, at jeg ikke ville kunne bære at forlade dem en gang til.

I går fik jeg øje på en lille baby i en barnevogn. Hun havde rødt hår og en masse krøller. Da hendes mor lagde mærke til, at jeg kiggede på dem, skyndte hun sig videre med barnevognen, vendte sig om for at se, om jeg fulgte efter dem. Jeg forstår hende, jeg må have set forfærdelig ud, som jeg stod der i mit beskidte tøj. Men jeg kunne ikke lade være med at stirre på det lille barn.

Det var præcis som at se Julie.

Og for en kort stund var jeg hjemme igen, det var næsten, som om jeg kunne mærke duftene fra Uhuriaskoven, fra Woodsvie, fra laden og marken. Jeg kunne se hende ligge der og sove i barnevognen neden for stentrappen. Men så tænkte jeg på Den Røde Dame og på min bror, og det stod igen klart for mig, hvorfor jeg var taget af sted. Hvorfor jeg blev nødt til at tage af sted.

Jeg har endelig fundet ud af, hvor jeg skal tage hen. Jeg skriver det ikke her, hvis nu nogen en dag finder disse sider, men jeg ved, at jeg skulle være taget dertil med det samme. Hvis der er noget, jeg har lært gennem alle disse år, så er det, at onskaben findes overalt. Og der er ikke meget, vi kan gøre for at stoppe den.

Men jeg vil gøre, hvad jeg kan.

Tanken om det, der skal komme, giver mig kræfter. Jeg tænker på det liv, jeg har lagt bag mig, og på det, der ligger foran mig. Jeg tænker på os, på alt det, vi havde, på alt det, vi har mistet.

Åh gud, hvor jeg dog savner mine piger.

1.

Lugten er altid det værste.

Lugten af hospital. Lugten af mor. Af den, hun er nu.

Hver gang jeg besøger hende, tænker jeg på, hvordan hun ville have lugtet, hvis hun var blevet boende sammen med os på Woodsview. Hun ville have lugtet af vores vægge, af blomster og træer, af en anden slags mad end den, hun får på plejehjemmet. Men selvom de har badet og friseret hende, givet hende yndlingsparfumen på, så hun kan føle sig fin og ren, når jeg kommer, så er den der stadig, lugten af hospital.

Jeg husker ikke så meget andet om mor. Hun har været her de sidste syv år, på et værelse med gardinerne trukket for. Mor kan ikke tåle lys, kan ikke tåle lyde. Lægerne siger, at de ikke ved, om hun nogensinde bliver rask, at vi bare må vente og se. Imens går tiden. Jeg er blevet 16 år. Og der er intet, jeg kan gøre for at hjælpe hende.

Carrick Lodge hedder mors plejehjem. Det er et fint sted, ligger kun en halv times kørsel fra Woodsview, lige ved søen. Store åbne græsplæner omkranser den enorme granitbygning, tykke, gamle træer, der altid ser velplejede ud. Græs, der er blødt og dejligt at gå på. Der er stier rundt omkring, gangstier, som fører ned til vandet, og bænke, hvor man kan sidde og kigge på svanerne.

Men det gør mor ikke. Jeg tror ikke, hun nogensinde har gjort det.

Jeg besøger hende hver søndag. Jeg banker altid på tre

gange, så hun ved, det er mig. Så venter jeg lidt. Banker to gange. Venter lidt igen. Derefter tapper jeg en sidste gang let på døren, før jeg åbner den og skynder mig ind, passer på, jeg ikke lukker for meget lys ind.

Så søger jeg min mors øjne.

Nogle gange lyser de op. Andre gange glider de bare forbi mig. Jeg ved ikke, hvad hun kigger på, hvis hun overhovedet kigger på noget. En gang imellem trykker jeg på knappen for hende, den, der hæver sengens hovedgærde, langsomt. Så sætter jeg mig på en stol, finder blyant og papir frem. Og så skriver vi. Korte spørgsmål. Korte svar. Sådan sidder vi, så længe mor orker, aldrig mere end en time.

Én time hver søndag. Det er alt, hvad vi ser til hinanden. Mor er blevet 43 år, men hun ser meget ældre ud. Måske har det noget med hendes øjne at gøre, de er altid tågede. Og hendes bevægelser er altid langsomme.

Engang for længe siden var hun matematiklærer. Og en rigtig god en, siger de. Hun arbejdede på Wetherby High School – den skole, jeg selv går på nu. En gang imellem spørger lærerne til hende, men vi taler aldrig om grunden til, at hun blev, som hun blev. At det nok havde noget med min far at gøre.

I dag smiler hun til mig, heldigvis, selvom det ser ud til at tage alle hendes kræfter. Jeg lukker hurtigt døren bag mig, går over til hende og kysser hende på panden. Forsøger at smile, men jeg kan mærke, at det ikke helt vil lykkes i dag.

Jeg sætter mig ned og tager blokken frem.

Hvor ser du fin ud i dag, skriver jeg, selvom det ikke passer. Hun ser slet ikke fin ud. Hun ser tyndere ud, end hun gjorde for en uge siden. Og så er hun tør og rynket, helt hvid og livløs i huden.

Tak, Julie, skriver hun tilbage og holder en pause, før hun langsomt sætter blyanten til papiret igen.

Skolen?

Jeg prøver at holde mit ansigt i ro. Jeg tænker på Sara og Ophelia og de andre piger, alle de grove ting, de siger til mig, men jeg vil ikke give mor flere bekymringer.

Fint, skriver jeg. *Fik 12 til en naturfagsprøve. Charles Froggle var super tilfreds.* Det trækker lidt i hendes mundvige.

Rudolf? skriver hun så. Rudolf er min kat. Eller det vil sige, han er egentlig nogle andres kat, men han dukkede op i vores lade en dag og er blevet der lige siden. Jeg gav ham navnet, fordi han har en lille rød plet på snuden. Derudover er han sort og hvid og meget legesyg. Rudolf er nok min bedste ven. Selvom Margaret og Glen også er helt okay.

Han fangede en mus i laden i går, skriver jeg.

Ingen reaktion. Når vi sidder sådan her, tager jeg mig tit i at se på uret. Jeg gør det også nu, håber, at mor ikke ser det. Og jeg er altid en lille smule lettet, når bedstefar banker på døren og hvisker, at det er tid til at tage hjem.

Men inden han gør det i dag, bladrer jeg om til en ny side og tegner et stort hjerte, som jeg river af blokken, så lydløst jeg kan. Jeg lægger hjertet i mors hænder, og hun kigger ned på det. Noget blinker i hendes øjne. Et nyt udmattet smil. Og jeg tænker, at mor i dén grad kunne bruge et ekstra hjerte.

Jeg siger ikke så meget på vejen hjem til Woodsvie, det store hus, jeg bor i sammen med bedstefar. Men jeg kan mærke, at han kigger på mig en gang imellem. Jeg gengælder ikke hans blik, stirrer bare ud gennem vinduerne på markerne og træerne, der suser forbi. Da vi har kørt lidt, tænder han radioen, men jeg beder ham om at slukke igen. Det gør jeg, fordi lugten stadig sidder i mig. Lugten af mor. Lugten af hospital.

Lugten, der siger, at vi skal være stille.

2.

Woodsview hedder vores hus altså. Det er måske ikke så sært. Huset ligger helt tæt op ad skoven og har udsigt til – ja – skoven. Vi bor otte kilometer uden for Holloway, en by i udkanten af Halbrook Kommune.

Jeg ved for resten ikke, hvorfor de kalder det for en by. Her bor knap 13.000 mennesker. Men det er et fint lille sted. Små, smalle gader i centrum. Brosten. Et stort torv, hvor der altid er masser af liv i weekenden, særligt om sommeren. Der er endda en lille sø midt i byen, hvor ænderne plasker rundt og sprøjter vand på hinanden. Ifølge *Holloway Dispatch* er Holloway flere gange blevet kåret til den hyggeligste by i kommunen, og du kan selv prøve at gætte på, om de lokale er stolte af dét.

Den slags betyder ikke så meget for mig og bedstefar. Vi passer os selv. For bedstefars vedkommende indebærer det at sidde i stolen i stuen og se fjernsyn. Han løser lidt krydsogtværs en gang imellem, læser bridgespalterne i avisen, til han må kunne dem udenad. Og jeg sidder for det meste oppe på værelse og laver lektier eller læser, hvis jeg da ikke går på opdagelse i Uhuriaskoven, alene. Jeg kan godt lide at være alene, kan godt lide at læse. Kan godt lide at drømme mig væk.

Bedstefar og jeg går ikke så meget op i, hvordan vi har det her. Altså med at gøre rent og den slags. Jeg er blevet nødt til at lære at lave mad, for bedstefar kan næsten kun finde ud af at varme dåser op. Og jovist, dåsemad er okay en gang imellem, men ikke hver dag.

Man får ham aldrig til at indrømme det, men bedstefar holder ikke til så meget længere. Hans ryg bliver dårligere og dårligere. Han kan for eksempel ikke bøje sig ned og samle noget op fra gulvet. Han kan ikke strække sig for at tage en tallerken eller et glas i overskabet. Det vil sige, han kan godt, hvis han skal, men så bliver det med en masse suk og støn. At lide i stilhed har aldrig været bedstefars stærke side.

Nogle gange overrasker han mig og tager bilen ind til byen for at købe ind, men for det meste er det også mig, der må klare det. Især fordi han aldrig ved, hvad han skal købe (øl og kamferdråber er ligesom ikke min drømmeaftensmad), men også fordi han mener, at det er godt for mig. Jeg ved ikke, om det er hans måde at forberede mig på voksenlivet på, men det er i hvert fald god træning, plejer han at sige. Både på den ene og den anden måde.

Det er også derfor, jeg bliver nødt til at cykle til skole hver dag. Otte kilometer. Hver vej. Buskort koster penge, siger bedstefar, og guderne skal vide, at vi ikke har for mange af dem.

Tidligere kunne jeg godt lide det, at sidde på den knirkende sadel hele vejen til og fra skole, i hvert fald når det ikke regnede. Det gjorde ikke så meget, at hjulene manglede nogle eger, og at kæden var lidt løs. Det var dejligt at komme op i fart og så lade fødderne hvile mod pedalerne, mens håret flagrede i vinden. Det var bedst om morgenen, når luften var frisk og skarp, og jeg glædede mig til at komme i skole.

Det gør jeg ikke længere.

Jeg tror, jeg ved, præcis hvornår det ændrede sig. Det var den dag i fjerde klasse, da frøken Tilly bad vores forældre om at komme og fortælle om deres arbejde. De andre syntes selvfølgelig, det var mærkeligt, at det var min bedstefar, der kom, og han, den klovn, overvejede ikke engang at fortælle andet end sandheden om, hvorfor det var *ham* og ikke mine forældre, der var der.

Jeg kan stadig huske, hvor stille der blev i klasseværelset, da han fortalte, at min far forsvandt nytårsaften, da jeg kun var et år gammel, og at han blev erklæret død otte år senere, og at min mor har været på sindssygehospital siden da. Han sagde det selvfølgelig ikke helt sådan, men det var det, de alle sammen hørte. Og de prøvede at styre sig, Sara og Ophelia, men jeg hørte dem fnise.

Og jeg kunne mærke det i dagene og ugerne efter, hvordan de hviskede og tiskede bag min ryg. Jeg var den rødhårede pige med fregner, som havde en tosset mor. Det hjalp heller ikke ligefrem, at jeg fik briller og bøjle. Og at jeg ikke var særlig god til sport, måske lige bortset fra svømning.

Jeg er ikke sikker på, at jeg havde kunnet holde ud at gå i skole, hvis ikke det havde været for Margaret og Glen. De er lidt ligesom mig. Lidt anderledes. Margaret, fordi hun er større end alle os andre, både i højden og bredden, og meget stærkere. Hun er også meget hidsig, og drengene elsker at provokere hende. Så eksploderer hun, og så løber de alle sammen deres vej. Men stakkels Margaret er en endnu dårligere løber, end jeg er.

Glen er Margarets komplette modsætning. Den allermindste i klassen, og den, der er allermest stille. Det er ikke så mærkeligt. Glen stammer. Hele tiden. De andre i klassen, især Rufus og Peter, elsker at drille ham, når han taler. Eller når han prøver at tale. Men Glen stammer ikke så meget, når vi bare er os tre. Så smiler han endda ret tit.

Glen, Margaret og jeg holder os mest for os selv. Prøver så godt, vi kan, at glemme, at vi er, som vi er. Men hvordan er vi, egentlig? Er vi så meget anderledes end de andre?

Det hjælper lidt, at jeg er sådan et dydsmønster i skolen, at jeg kan lide at læse og lære nye ting. Nogle gange anbefaler min naturfagslærer Charles Froggle mig bøger eller tidsskrifter, som han tror vil interessere mig. I sidste uge lånte han mig

et lille hæfte med spiselige ting i skoven, med billeder og alting. Jeg glæder mig til at se, om jeg kan finde nogen af dem, næste gang jeg går tur i Uhuriaskoven. Men det bliver ikke i dag. Det er mørkt udenfor og koldt herinde.

Jeg vil hellere i seng.

Og jeg håber, at jeg endelig vil drømme lidt igen.

3.

Jeg når lige frem til Wetherby High School, før uvejret bryder løs. Skyerne trak sig sammen og blev mørkere og mørkere for hvert sekund, mens jeg cyklede, men jeg er stadig helt tør, da jeg ankommer og skal til at stille cyklen. Pludselig bliver jeg skubbet hårdt i siden, så jeg næsten mister balancen.

“Sorry, fregnefjæs, men du må finde et andet sted,” siger Ophelia overlegent og smutter ind foran mig og stiller sin cykel på den eneste ledige plads under halvtaget. Et stykke derfra står Sara med et skævt smil og venter på hende. Hendes læber skinner af lipgloss. Resten af ansigtet er dækket af et tykt lag sminke. Blanke og helt sikkert dyre øreringe dingler fra begge ører. Hun ser på mig med et blik fuldt af ubehag. Som om hun får ondt i øjnene af at kigge på mig.

Ophelia låser sin cykel og går forbi mig med et hånligt grin. Hendes ansigt er også hårdt sminket. Hestehalen er bundet med en rød sløjfe, og hun vrikker med røven, når hun går.

Hendes møde med Sara er lige så hjerteligt som altid. Kys på begge kinder. Komplimenter for dagens outfit. Og så går de op mod skolen, som om hele verden er deres catwalk. Jeg står og ser efter dem i nogle sekunder, til det går op for mig, at jeg ikke er den eneste. Drengene, pigerne, ja endda nogle af lærerne, følger dem med øjnene. Og jeg er temmelig sikker på, at Sara og Ophelia nyder det.

Jeg stiller cyklen og skal til at gå efter dem, da der lyder et brag bag mig. Min cykel ligger på jorden. Forhjulet snurrer.

Jeg hører latter, ved, at Sara og Ophelia er stoppet op og står og kigger på mig. De ryster sikkert på hovedet, himler med øjnene og siger *helt ærligt* i kor. Jeg prøver at rejse cyklen, men den er gammel og tung, så jeg kan ikke få den op.

“Har du brug for hjælp?”

Jeg vender mig og ser, at Charles Froggle er kommet over til skuret. Han er høj og tynd med halvlangt, bølget hår. Tætte øjenbryn. Min naturfagslærer har også en ordentlig næse, der peger ned mod en altid smilende mund. Og omkring den et sparsomt skæg, der ikke helt har fundet ud af, om det vil være sort eller gråt.

Froggle tager fat i styret, løfter cyklen, som om den var let som en fjer, og prøver støttebenet endnu en gang. Det giver efter igen. Han griber cyklen, før den vælter.

“Det ser ud til, at dit støtteben er rustet i stykker,” siger han. “Det bliver du nok nødt til at gøre noget ved.”

Jeg nikker stille.

“Lige nu må vi bare stille den op ad muren herovre,” siger Froggle og trækker cyklen med sig. Så børster han hænderne for at komme af med støv og skidt.

“Tusind tak,” siger jeg.

Det sker ikke så tit, at en voksen hjælper mig. Og selvom jeg længe har tænkt, at Rudolf, Glen og Margaret er mine eneste venner, så tror jeg måske, at jeg også har en ven i hr. Froggle.

“Skynd dig nu,” siger han og sender mig et smil. “Det ringer ind lige om lidt.”

“Det skal jeg nok,” smiler jeg tilbage.

4.

“Aauvv!”

Jeg rejser mig så hurtigt, at mine lår knalder ind i bordet foran mig. Bordet vælter. Braget bliver efterfulgt af stilhed, og så bryder alle ud i latter. Det er ikke svært at høre, hvem af pigerne der ler længst og højest.

Jeg mærker efter med hænderne, finder tegnestiften, der sidder fast i mine bukser. Hiver den ud og ser mig omkring. Mit blik standser ved bagerste række, hvor tre drenge sidder og ser på hinanden med skæve smil.

“Bliver du aldrig klogere, Julie Moore?” siger Rufus – drengen i midten, den værste af dem.

“Jeg burde have vidst, det var jer,” mumler jeg surt, mens jeg undersøger stiften. Spidsen er helt bøjet.

“Jeg sagde, at-t-t-t de ik-k-k-ke skulle g-g-g-gøre det,” siger Glen.

Jeg vender mig mod det kridhvide, smalle ansigt på pladsen ved siden af mig.

“Hvorfor lod du dem så gøre det?” spørger Margaret fra bordet lige bag ved Glen. Hendes øjne lyner som sædvanligt.

Døren til klasseværelset bliver smækket i. Alle tier stille og vender sig mod Charles Froggle. Han må have set det hele, for han smiler ikke nu.

“Rufus, tør det grin af!” råber han og tager et langt skridt ind i lokalet. “Du bliver siddende efter skole i dag!”

Drengene ved siden af Rufus ser på hinanden og smiler lettet.

“Og det gælder også jer,” siger Froggle og peger på Peter og Jerry.

De synker alle tre sammen på stolene. Froggle går mod katederet med bestemte skridt og kaster sin taske hårdt fra sig, mens han ser ud over klasseværelset.

“Hvis jeg tager nogen af jer i at gøre det der én gang til,” tordner Froggle, mens hans øjne glider hen over klassen, “så bliver I båret op til rektors kontor i nakkehårene. Er det forstået?!”

Som for at understrege sin pointe hamrer han næven i bordet med et brag. Jeg er den eneste, der ikke bliver forskrækket denne gang. I stedet bliver jeg helt varm indeni, selvom jeg godt ved, at de også kommer til at mobbe mig for det her. Froggles kæledægge. Jeg kan lige høre dem.

Oppe ved katederet tager han en stak papirer ud af sin taske.

“Og nu vi har fået det på plads: Er der nogen af jer, der ved, hvad Terrella-eksperimentet var?” spørger han.

Ingen svarer. Froggle retter på brillerne og ser ud over os. Der går nogle sekunder, før han opdager min løftede hånd.

“Ja, Julie?” spørger han blidt.

“Det var et forsøg på at skabe kunstigt nordlys,” svarer jeg.

“Rigtigt!” siger Froggle. “Og det er dét, vi skal tale om i dag.”

5.

Heldigvis går dagen hurtigt, og da det ringer ud efter sidste time, tænker jeg kun på, hvor godt det bliver at komme hjem. Regnvejret passerede hurtigt forbi Holloway, og vejene ser allerede tørre ud.

Jeg finder min cykel, der hvor Charles Froggle efterlod den, men noget ved den får mig til at stoppe op. Forhjulet. Det er fladere, end det plejer at være.

Det er faktisk fuldkommen fladt.

Jeg sukker og bøjer mig ned for at mærke på dækket. Jeg har set rigtigt.

Så hører jeg nogen fnise bag mig.

“Er det denne her, du leder efter?”

Jeg vender mig og ser Ophelia stå med en ventil i hånden. Hun smiler, som om hun lige har svindlet sig til et millionbeløb.

“Vil du gerne have den tilbage?”

De andre begynder at samle sig om os.

“Vil du ikke nok give mig den?” beder jeg. “Så er du sød? Jeg skal bruge den.” Det plejer at hjælpe at tigge. Ophelia træder et par skridt nærmere, stadig med et tilfreds smil på læberne.

“Hvad får jeg for det?”

Hun stopper en meter fra mig. Jeg prøver at tænke.

“Jeg har ikke nogen penge,” siger jeg. “Vær nu sød. Jeg kan ikke komme hjem uden den.”

Ophelias ansigt bliver mørkt.

“Hvad får jeg for det?” spørger hun igen.

“Jeg har ikke noget, jeg kan give dig,” siger jeg stille.

Sara står og griner lavt ved siden af. Ophelia smiler igen.

“Det var bare for sjov. Selvfølgelig får du den tilbage. Her,” siger hun og løfter armen, som om hun kaster. Jeg kigger op, men mine øjne fanger ingenting. Intet andet end luft.

Pigerne griner igen.

“Lidt sjov skal vi da have, Julie. Livet er for trist uden sjov, synes du ikke?”

Jeg svarer ikke.

“Her,” siger Ophelia. “Nu skal jeg give dig den.”

Ophelia rækker hånden ud. Jeg skal lige til at gøre det samme, da hun pludselig kyler ventilen så langt væk, hun kan. Jeg kan se den stige til vejrs over cykelskuret og blive hængende i luften nogle sekunder, så daler den ned et sted bag skuret, ude på vejen.

“Ups,” siger Ophelia med et skævt smil. “Jeg tabte den vist.”

Hun vender sig om mod de andre og får det latterbrøl, hun forventer. Jeg vil løbe ud på vejen, da en bil suser forbi. Kort efter kommer der én til, og det går op for mig, hvor farligt det vil være at gå derud. Det er ikke engang sikkert, at jeg kan finde ventilen. Langsomt tager jeg fat om cykelstyret og begynder at gå. Mens jeg hører pigerne fnise bag mig, tænker jeg på den lange vej hjem til Woodsvie. Otte kilometer. Med en tung cykel på slæb.

Det vil tage mig en evighed at komme hjem.

6.

Jeg sætter mig på gulvet i gangen med ryggen op ad væggen. Orker ikke engang at tage skoletasken af. Selvom der er stille omkring mig nu, har jeg hovedet fuldt af lyde. Dyttende biler, brølende biler. Mine skos skraben mod asfalten, mens jeg slæber mig af sted. Jeg lukker øjnene, lukker mørket ind, og jeg glider væk, mens lydene langsomt forsvinder.

Da jeg vågner, står Rudolf foran mig. Han mjaver og stryger sig op ad mig. Jeg er gledet ned mod gulvet, så jeg halvt sidder og halvt ligger. Min ryg gør ondt. Jeg sætter mig op og lader fingrene glide gennem den dejlige bløde pels.

I loftet lyser en lampe svagt. Jeg fryser, selvom jeg stadig har overtøj og sko på. Fra stuen hører jeg en dæmpet brummen komme og gå. Jeg skubber mig forsigtigt op, så jeg kan komme på benene.

Jeg sjosker ud i køkkenet. Køleskabet hylér som sædvanlig, da jeg åbner det. En halvspist ost, et syltetøjsglas, et glas med oliven, en rynket pære. Resterne af en gryde spaghetti, som bedstefar må have varmet op. Ingenting, der frister. Jeg drikker et glas vand, men det gør mig bare forpustet og udmattet. Og den skarpe lyd, da jeg sætter glasset hårdt ned på bordet, får det til at værke dybt, dybt inde i mit hoved.

Jeg finder bedstefar i stuen. Som altid lænet tilbage i stolen, med hovedet på skrå og brillerne glemt på næsetippen. Skamlen, hvor fødderne hviler, er slidt helt blank på læderet. En avis ligger oplået på det lille bord ved siden af. Der stinker af pibetobak.

Jeg henter et tæppe fra sofaen og breder det ud over ham, står og kigger på ham i nogle sekunder, før jeg slukker fjernsynet. Hans skægstubbe er grå og hvide. De få hår, han har tilbage, gror over hans ører med totter strittende i alle retninger. Huden under hagen ligger i dybe folder ned mod brystet. T-shirten, som engang har været hvid, er blevet gullig-grå. Hans slidte grønne bukser er trukket langt op over maven. Det ser ikke særlig rart ud at sidde på den måde, med hovedet hvilende mod nakkestøtten. Men det er sådan, han foretrækker det.

Jeg ved ikke hvorfor, men synet af bedstefar får mig til at tænke på dyrene, vi havde, da jeg var lille. Køerne, som brølede, så snart jeg kom ind i stalden. Grisene, der gryntede ivrigt, når jeg kom med mad. Her var fuldt af liv på gården. Her var altid nogen hjemme.

Nu er der ingen lyde tilbage, kun suset fra Uhuriaskoven, når jeg lukker øjnene om aftenen. Mor har været på Carrick Lodge, siden jeg var ni år gammel, og efter han blev 70, magtede bedstefar ikke længere at passe dyrene. Det blev for meget for hans ryg. Og det var, som om en stor del af ham døde, da min bedstemor, Penelope, måtte give op over for kræften for seks år siden. Jeg kan se det på ham. Før havde han altid et smil på læben, nød at drille og fjolle med mig, da jeg var lille.

Et af mine første minder om bedstefar er, hvordan han sad på traktoren ude på marken med piberøgen dampende om sig. Hvordan han uafbrudt pløjede jorden, indtil arbejdet var gjort. Og der hang altid en lugt af sved, benzin og tobak ved ham, når han kom ind om aftenen. Når han med tilfreds mine faldt i søvn i sin fjernsynsstol.

Nogle gange fik jeg lov til at komme med på traktoren. Jeg sad på hans skød og mærkede motoren snurre under os. Vi talte ikke så meget sammen. Det var ikke nødvendigt. Det var

fint bare at være der, i hans lugt og i hans traktor. Vi vidste, at vi gjorde nytte. Såede og høstede.

Nu sidder han bare der. Venter han kun på, at han skal dø? Det var nok ikke sådan, han havde forestillet sig, at livet skulle være, når han blev gammel. Bo i et stort, gammelt hus uden andre voksne i nærheden. Se ligegyldige programmer i fjernsynet. Tage sig af en 16-årig pige.

Eller tage sig af og tage sig af. Jeg ved faktisk ikke, hvem der tager sig af hvem her.

Jeg går op på mit værelse og sætter mig ved vinduet. Man kan ikke se så meget i mørket, men jeg kan alligevel godt lide at sidde og kigge ud på Uhuriaskoven. Det giver mig ligesom ro i kroppen, har altid gjort det. Og jeg bliver siddende til langt ud på natten.

7.

Min krop stritter imod, da jeg vender mig. Jeg aner ikke, hvornår jeg faldt i søvn, men det må have været sent. Eller tidligt, om man vil. Mine øjne vænner sig gradvist til det skarpe lys fra solen, der skinner ind ad det åbne vindue. Det svier under mine øjenlåg. Pulsen banker i tindingerne. Jeg er helt tør i munden, og det lyder, som om nogen holder koncert i min mave.

Jeg tvinger mig op at sidde, sætter fødderne på det kolde gulv. Mit tøj ligger i en bunke ved siden af sengen. På natbordet ved siden af billedet af mor og far tikker et vækkeur, der ikke har passet sit arbejde, for nu ser jeg, at jeg skulle have været i skole for længst. For flere timer siden, faktisk.

Normalt ville jeg være gået i panik og faret af sted, men lige i dag orker jeg ikke at skynde mig. Jeg er for træt, for udmattet. For ked af pigerne i klassen og alt det, de gør mod mig. *Hvornår har du sidst været i bad, Julie? Næh, har du taget din flotteste bluse på? Vi sms'es i aften, Julie. Nå nej, det kan vi jo ikke. Du har jo ingen mobiltelefon!*

Nogle gange stjæler de en af mine sko eller et stykke tøj og smider det i skraldespanden. Eller hvis de virkelig skal have det sjovt: direkte ned i toilettet.

Mine ben føles som stylter, da jeg går ned ad trappen. Hver eneste muskel gør ondt. Nu kommer der ingen brummende lyde fra stuen, kun en hidsig stemme fra fjernsynet. Jeg behøver ikke at gå derind, jeg ved, at bedstefar sidder og ser et eller

andet talk show. Ryger lidt pibe. Sutter på nogle kamferbolsjer. Har sikkert ikke engang hørt, at jeg er hjemme.

Ude i gangen danser nullermændene langs panelerne. Jeg slæber mig ind i køkkenet, det føles, som om jeg vader i en sandkasse. Vinduet ud mod gårdspladsen er plettet af snavs. I opvaskebaljen står flere dages glas og tallerkner. Komfuret er fyldt med rester af mad og fedt. Og jeg ved, at der ligger en bunke tøj i vaskerummet, som jeg burde tage mig af.

Men det orker jeg heller ikke.

Jeg orker faktisk slet ikke at være her, nu jeg tænker over det.

Så jeg smører mig en madpakke, hælder lidt vand i en flaske og spiser hurtigt to tørre stykker knækbrød, før jeg igen går op på mit værelse og pakker en rygsæk med ekstra tøj. Jeg spænder et tæppe og et liggeunderlag fast til rygsækken, skriver en seddel til bedstefar og hænger den op på køleskabsdøren:

*Jeg går en tur i skoven
Kan være jeg overnatter
Julie*

8.

De andre i skolen siger, at det spøger i Uhuriaskoven. Men selvom jeg har en ret god fantasi, har jeg aldrig været bange herinde. Nok snarere tværtimod. Det er her i skoven, at jeg virkelig føler mig hjemme, jeg kan ikke forklare hvorfor. Jeg holder af at være her alene, blandt træer og lyng og kviste. Når jeg hører det suse i grenene omkring mig, er det, som om alt inden i mig bliver stille.

Men der er én ting, jeg synes er lidt mærkelig. Af en eller anden grund er dyrene i Uhuriaskoven ikke bange for mig. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har mødt en ræv eller en tjur eller et rådyr eller en hjort, som bare har stået og kigget på mig. Som om de kender mig på en eller anden måde. Jeg er næsten sikker på, at jeg ville kunne gå hen og klappe dem, så tamme virker de.

Jeg har ingen planer, når jeg går tur i Uhuriaskoven, det har jeg aldrig, jeg går bare steder hen, der ser flotte ud. Men jeg har altid et kompas med, så jeg ved nogenlunde, i hvilken retning jeg er gået. Da jeg har gået to-tre timer mod nordvest, og eftermiddagslyset har lagt sig over himlen, beslutter jeg mig for at holde en lille pause. Jeg sætter mig ned ved et træ, som en storm må have blæst omkuld for længe, længe siden. Åbner rygsækken, tager vandflasken ud. Og jeg havde sikkert taget både én og to slurke, hvis ikke mine øjne var blevet fanget af et mærkeligt syn lidt længere inde i skoven.

Noget lyser rødt.

Normalt er alt sort og grønt og gråt imellem træerne, men nu sidder jeg altså og ser på et rødt lys inde i skoven. Og det er ikke ild fra et bål, for så ville jeg have set røg stige op mod himlen.

Men himlen ser også lidt mærkelig ud, nu hvor jeg kigger nærmere efter. Da jeg gik hjemmefra, var det helt skyfrit, men nu har nogle lange, dansende tråde samlet sig deroppe. De er også røde, men farven ændrer sig hele tiden, fra kraftig til svag, svag til kraftig. Nogle af trådene strækker sig som en bue over himmelhvælvingen, som om de drages mod noget, jeg ikke kan se.

Smukt, er det første, jeg tænker. Skræmmende, er det næste. Det føles, som om trådene når som helst kan slynge sig ned mod mig og trække mig med ud i verdensrummet.

Hvad i alverden er dette her?

Jeg rejser mig op, tager rygsækken på igen og træder nogle skridt nærmere det mærkelige lys inde i skoven. Stopper ved to tykke, næsten parallelle træstammer, der ser ud til at vokse sammen højere oppe. Et vindstød rammer mit ansigt, det er så kraftigt, at jeg næsten mister fodfæstet, men så stilner vinden pludselig af, og der bliver helt, helt stille.

Jeg ser mig omkring. Jeg er helt alene. Jeg begynder igen at gå, videre mod det smukke, magiske lys, maser mig gennem et tæt krat. Jorden bliver mere og mere porøs, og det knaser i det tørre mos under mine fødder. Der er stadig noget, der lyser rødt nogle få meter foran mig. Og det kommer fra et sted nede i jorden.

Jeg skubber en gren til side. Den knækker som en tændstik. Så er jeg fremme ved lyset. Det stiger op fra jorden, svøber træerne og grenene i mørkerødt. Og jeg kan mærke på mine kinder, hvordan der bliver dejligt varmt omkring mig. Det er, som om jorden brænder, helt uden flammer.

Jeg er så nysgerrig, at jeg ikke kan lade være, jeg lægger

mig på knæ og går i gang med at grave med hænderne. Jeg graver hurtigere og hurtigere, skovler sand og jord op, hele tiden hurtigere, jord, der smuldrer mellem mine hænder. Det er, som om alt liv i jorden er borte. Det røde lys bliver kraftigere og kraftigere, jo længere ned jeg kommer. Og nu kan jeg se, hvor lyset kommer fra.

Der ligger en lille, firkantet kasse dernede, dækket af et lag sand. Kassen gløder. Og jeg skal lige til at række ud efter den, da jorden forsvinder under mig.

Jeg falder.

Og jeg falder.

Så falder jeg ikke længere.